

Phần 13

Chương 37

Cứu Người

Ngoài cửa sổ, bóng đêm dày đặc, cũng không biết là giờ gì rồi.

Diêu Ngữ Dong an tĩnh đi theo sau lưng Viêm Tam, rốt cuộc không nhịn được lại hỏi: “Tiểu cô nương bị bắt vào đây lúc trước cũng là hầu hạ chủ tử các người sao?”

Nếu là tiểu ma nữ kia ở đây, cơ hội của nàng sẽ rất nhỏ.

Mà nghe lời này của nàng, vốn Úy Như Tuyết muốn tìm cơ đi trước, đột nhiên nuốt xuống lời muốn nói ra miệng, kiên nhẫn nghe Viêm Tam trả lời.

Chỉ là, vẻ mặt của Viêm Tam đã sớm không kiên nhẫn: “Dài dòng cái gì? Không phải chuyện người nên hỏi thì đừng hỏi.”

Diêu Ngữ Dong nghẹn lời, chỉ đành phải câm miệng, nhưng nghĩ lại, nếu Úy Tuệ hầu hạ chủ tử người ta tốt, sao có thể đến đây tìm nàng? Tất nhiên nàng ta đã gây rắc rối, lúc này mới có cơ hội của nàng.

Nghĩ tới, trong lòng nàng lại đặc ý.

Úy Như Tuyết nghe nói, trong lòng lại hồi hộp, giọng điệu của Viêm Tam không tốt, chẳng lẽ tiểu nha đầu kia đã xảy ra chuyện?

Ra khỏi phòng, Úy Như Tuyết cũng yên lặng đi theo phía sau hai người.

Viêm Tam vừa quay đầu lại, lờm nàng một cái: “Người đi theo làm cái gì? Nơi này không còn việc của người, còn không mau đi.”

“Vâng” Úy Như Tuyết vội vàng khom người lui ra, đợi các nàng đi được một đoạn đường, lại lặng lẽ đi theo sau.

Đêm mùa đông thấm lạnh như nước, nhưng trong tâm điện to như vậy lại bay lên hơi thở nóng rực.

Trong tâm điện yên tĩnh giống như chết, chỉ có tiếng hô hấp hỗn loạn ù ù nén mà thống khổ kia.

Nam nhân ngồi xếp bằng ở đầu giường, nín thở ngưng thần, cố gắng vận công điều tức, dưới mặt nạ, không thấy rõ mặt của hắn, nhưng trên người trần truồng dày đặc mồ hôi trong suốt, vẫn có thể nhìn ra, hắn rất vất vả, cũng rất khổ sở.

Mà trên giường ở phía tây cánh cửa, sau khi ăn giải dược, Úy Tuệ vẫn không tỉnh lại, chỉ là thân thể không còn khó chịu, lại vùi trong chăn ấm áp, ngủ càng

thêm thoải mái, so với nam nhân đang thống khổ, nàng lại đang mơ giấc mộng đẹp ngọt ngào, thỉnh thoảng còn mài mấy cái răng, rầm rì hai tiếng.

Cuối cùng Viêm Tam đưa Diêu Ngữ Dong tiến vào.

Kỳ thật cũng không tính là đưa, khi Viêm Tam gõ cửa thì cửa kia đột nhiên mở ra, một tấm lụa trắng quý dị bay ra, quấn vào người Diêu Ngữ Dong, vào lúc nàng ta ngay cả kêu cũng không kịp đã kéo nàng ta vào. Trong chớp mắt cánh cửa ầm ầm đóng lại, Úy Như Tuyết giật mình, một màn này khiến cho nàng nhớ tới cảnh Xà Yêu kéo người vào động.

Đối với lần này, mặt Viêm Tam không chút thay đổi, chỉ cảm thấy mình hoàn thành nhiệm vụ, thở một hơi dài nhẹ nhõm, rời đi.

Úy Như Tuyết vội vàng chui ra khỏi bàn đá, nàng không biết bên trong là tình cảnh gì, không dám xông bừa vào từ cửa chính, bắt buộc dĩ đành phải leo lên cây cột to dưới hành lang trèo lên nóc nhà.

Nàng hành động nhanh nhẹn nhẹ nhàng giống như một con mèo, nhưng mà dưới tình huống người bình thường tuyệt đối không cảm thấy điều gì, nam nhân trong điện lại cảm thấy động tĩnh trước tiên, ánh mắt sau mặt nạ lạnh lẽo như sương, nhuộm đầy sát khí khát máu, động tác lên xuống càng thêm mau lẹ.

Nữ nhân dưới thân, vừa bắt đầu còn có thể gào thét, từ từ chỉ còn tròng to đôi mắt sợ hãi, miệng mở rộng nhưng cũng không phát ra được một chút âm thanh.

Mà trên nóc nhà, Úy Như Tuyết khó khăn lắm mới tìm đúng vị trí, vén một mảnh ngói lưu ly, quan sát tình huống phía dưới.

Nhưng không ngờ ngay ánh mắt đầu tiên nhìn xuống đã sợ ngây người.

Hình ảnh mập mờ biến thái, nàng tự nhiên gặp qua không ít, chưa bao giờ giống hôm nay vậy, chỉ trong nháy mắt, huyết dịch toàn thân đông cứng.

Nàng kia là Diêu Ngữ Dong không sai, nhưng mà nàng hoàn toàn không còn bộ dáng trắng nõn động lòng người như vừa rồi, lúc này ánh mắt nàng khô như giếng, tròng mắt cũng không nhúc nhích, làn da khô héo, tóc hoa râm, cả người giống như già đi hai mươi tuổi.

Mà theo động tác của nam nhân, thân thể của nàng vẫn không ngừng xảy ra biến hóa.

Cho đến khi nam nhân gầm nhẹ một tiếng, Diêu Ngữ Dong hoàn toàn biến thành một xác khô, một mái tóc trắng xóa, khô héo như vỏ cây khô.

Da đầu Úy Như Tuyết tê dại, không cần nghĩ cũng biết, nhất định nam nhân này đang luyện tà công gì đó, chỉ thấy sau khi hắn rời khỏi người cái xác khô thì ngòi thiên vận khí, dần dần, một đầu tóc bạc, thế nhưng chậm rãi biến thành màu đen.

Thải âm bổ dương?

Úy Như Tuyết không hiểu, nàng cũng không muốn biết, lúc này chỉ muốn thừa dịp nam nhân còn chưa luyện thành tà công tìm Úy Tuệ trước, đột nhiên nàng chú ý vào trên giường nhỏ trong góc phòng.

Chờ khi nhìn lại rõ ràng khuôn mặt nho nhỏ ngáy ngủ lộ ra bên ngoài chăn thì trái tim Úy Như Tuyết cũng buông xuống một nửa.

Tiểu nha đầu còn sống thật sự là mạng lớn.

Chỉ là trước mắt, dưới mí mắt của nam nhân này nàng phải mang theo nàng ta đi như thế nào đây?

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, đột nhiên một cỗ lực lượng mạnh mẽ từ dưới đánh úp lại, Úy Như Tuyết nhanh nhẹn nghiêng người, chỉ thấy vị trí nàng vừa ngồi ban nãy bị phá thành một cái lỗ thủng to, ngồi lưu ly bể nát rơi xuống dưới như mưa.

Mẹ nó, bị phát hiện rồi.

Úy Như Tuyết cũng không che giấu, phóng toàn bộ ám khí ngân châm mang đến vào trong cái lỗ thủng kia, cho dù chỉ có một cây ngân châm đâm trúng hẳn, hẳn cũng đừng mong an ổn.

Huống chi hẳn đang luyện tà công, không khéo sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng mà, rốt cuộc nàng đánh giá thấp nam nhân này.

Đang lúc nàng còn trông cậy vào nam nhân này sẽ bị ngân châm có độc của nàng hạ gục, đột nhiên dưới chân mất trọng tâm, cả người đập ngồi lưu ly rớt xuống nóc nhà, mà cùng lúc đó, một dải lụa trắng bay tới, chuẩn xác quấn chặt cổ của nàng, càng thu càng chặt.

“Đáng chết.” Nàng khẽ rủa một tiếng, một chưởng chém dải lụa trắng, lại rút roi cửu tiết (roi 9 khúc) ở bên hông ra, tàn nhẫn đánh sang chỗ nam nhân vẫn đang ngồi trên giường.

Sau mặt nạ, ánh mắt nam nhân lạnh lẽo, giơ tay, một cỗ chưởng phong âm ngoan độc ác đánh tới thiên linh cái (phần đầu) của Úy Như Tuyết.

Úy Như Tuyết bối rối, người này là người hay là quý? Tốc độ mau đến mức làm cho người ta hoàn toàn không kịp phản ứng.

Nhưng ngay khi nàng cho là mình sẽ có cùng vận mệnh với những miếng ngói bể nát kia, bàn tay của nam nhân kia lại đột nhiên lệch đi, bỏ về phía cái bàn bên cạnh nàng.

Đáng thương, gỗ Lê Hoa thượng hạng bể nát trong nháy mắt.

Úy Như Tuyết có chút choáng váng, còn chưa kịp phản ứng, ánh mắt bèn nhọn của nam nhân phóng tới nàng, giọng khàn khàn nói.

“Mang nàng cút mau.”

Hình như sợ nàng không hiểu, tầm mắt nam nhân chậm rãi quét tới Úy Tuệ trên giường.

Tốt như vậy? Thả các nàng rời đi?

Úy Như Tuyết lại càng khó hiểu, nhưng dựa vào bản lĩnh, khẳng định nàng không phải đối thủ của nam nhân này, nếu hắn nói lời này, không đi là kẻ ngốc.

Vội vàng đi tới trước giường, vén chăn lên, lại phát hiện trên người Úy Tuệ chỉ quần một cái áo mỏng trong suốt, vội vàng dùng chăn quần nàng lại.

Cuối cùng, dứt khoát khiên cả người và chăn lên vai, nhanh chóng rời đi.

Người vừa đi, từ phía sau tú một hắc y nhân đi ra, vẻ mặt nghiêm trang, hắn không hiểu, vì sao vừa rồi Môn chủ không cho hắn ra tay?

“Tra được tung tích của Quý rồi à.” Nam nhân nheo mắt lại, giọng nói âm lãnh.

Hắc y nhân cúi đầu trả lời: “Hắn phản bội Môn chủ, đầu phục triều đình.”

Nam nhân khẽ nâng mi mắt, trong mắt bắn ra sát khí lạnh lẽo: “Phát lệnh Viêm Môn, giết không tha.”

“Vâng” Hắc y nhân ứng tiếng.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên có người bấm báo, nói là có người xâm nhập vào nơi này.

Chương 38

Nghi Ngờ

Lúc đám người Tiêu Dục đến, nơi này đã thành một tòa thành trống không.

Nhưng mọi thứ ở nơi này đều chứng tỏ, ít nhất một phút đồng hồ trước, nơi này có người, dạ minh châu rực rỡ vẫn lập lòe như cũ trong tầm điện xa hoa, chăn vẫn còn hơi ấm, nước tắm vẫn còn ấm, trên bàn còn nửa ly trà đang bốc hơi nóng.

Trừ thi thể khô héo già nua của Diêu Ngữ Dong trên mặt đất lạnh lẽo ra.

“Lại để cho tên cầu tặc đó chạy thoát.” Bách Lý Tuấn Dật không cam lòng nghiên răng.

Tiêu Diễm tức giận không biết như thế nào cho tốt, liếc nhìn thi thể trên đất, mắt đỏ như sắp chảy máu: “Chúng ta đuổi theo, coi như bọn họ có chạy trốn tới chân trời góc biển, Bôn vương cũng phải đào cho ra bọn họ.”

“Vô dụng, tiểu gia theo chân bọn họ không chỉ đánh với nhau một lần, người kia cực kì xảo hoạt, không chỉ có một hang ổ này. Lần này, sở dĩ chúng ta có thể tìm được nơi này, hoàn toàn là bởi vì có Quý phản bội bọn họ.”

Bách Lý Tuấn Dật buồn bực nói, kỳ thật lần đó cũng là cơ duyên xảo hợp, hấn trở về từ phương Bắc, trên đường cứu một huyết nhân (cả người đầy máu) bị người đuổi giết.

Về sau mới biết được, người này là nhân vật sát thủ hạng Quý của Viêm Môn, Quỷ Nhất.

Bởi vì bất mãn Môn chủ rất nhiều việc nên dẫn theo thuộc hạ tâm phúc, thừa dịp lúc Môn chủ luyện công đánh lén.

Môn chủ Viêm Môn tẩu hỏa nhập ma, nội thương nghiêm trọng, nhưng bản lĩnh của hấn lợi hại hơn tưởng tượng của bọn họ nhiều.

Mười hai người mang danh hiệu sát thủ Quý, chỉ còn lại một mình hấn may mắn trốn thoát.

Hấn giao lệnh bài cho Bách Lý Tuấn Dật, cầu xin một con đường sống.

Bách Lý Tuấn Dật lại đưa vật này cho Tiêu Dục, hòng trợ giúp hấn cùng nhau tiêu diệt kẻ tà môn ngoại đạo làm hại thế nhân này.

Nhưng, hiển nhiên kế hoạch lại thất bại.

“Vậy làm sao bây giờ? Tuệ muội muội vẫn còn ở trên tay bọn hấn, ngộ nhỡ, ngộ nhỡ...” Nhìn thi thể trên đất, Tiêu Diễm không dám tưởng tượng kết cục của Úy Tuệ, chỉ liếc nhìn Tiêu Dục, lạnh lùng nói: “Tứ ca, Tuệ muội muội đối với huynh thế nào huynh cũng biết, hôm nay, nàng bị kẻ xấu bắt đi, sống chết không rõ. Huynh quản hay là mặc kệ? Nếu như huynh mặc kệ, đệ... đệ đi một mình.

“Trở lại.” Tiêu Dục gọi hấn lại: “Một mình đệ? Đệ đi đâu mà tìm? Nếu Viêm Môn dễ tìm như vậy, triều đình cần gì tốn mấy chục năm cũng không tiêu diệt được nó?”

“Vậy huynh nói nên làm gì bây giờ?” Tiêu Diễm nóng lòng như lửa đốt, sắp khóc rồi.

Quân Tiên Nhi thấy hấn như thế, không hiểu bĩu môi: “Úy Nhị tiểu thư kia có gì tốt? Đáng để người như vậy?”

“Người nói cái gì?” Ánh mắt Tiêu Diễm đỏ bừng, hung tợn trừng mắt nàng ta.

Quân Tiên Nhi bị dọa vội trốn sau lưng Quân Phi Sắc, cũng trừng mắt nhìn hấn, vẫn không phục nói: “Ta vốn nói thật nha, nói Úy Nhị tiểu thư là kẻ phá hoại. Đây cũng coi như là báo ứng.”

“Người?” Tiêu Diễm tức giận giơ tay lên muốn đánh nàng.

Quân Tiên Nhi sợ rúc đầu ra sau lưng Quân Phi Sắc.

“Lục Hoàng tử, Tiên Nhi cô nương cũng là sợ người sốt ruột tức giận, người đừng để ý.” Thấy sắc mặt Quân Phi Sắc yên lặng giống như hòn bay lên trời,

hòn toàn không để ý đến muội muội thiếu chút nữa bị người đánh, Lan Chi Nhu vội ra mặt hòa giải.

Tiêu Dục nhìn về phía Quân Phi Sắc: “Quân tướng quân, có ý kiến gì không?”

Con người thâm thúy của Quân Phi Sắc nhìn chằm chằm chiếc giường bên cửa sổ, ánh mắt lóe lên: “Dựa vào ý kiến đó, Úy Nhị tiểu thư sẽ không có chuyện gì.”

“Làm sao người kết luận thế?” Ánh mắt Tiêu Diễm phát sáng, vui mừng tiến lên, đưa tay nắm lấy tay áo của Quân Phi Sắc.

Trong nháy mắt dung nhan tuyệt mỹ của Quân Phi Sắc cương cứng, chọc Tiêu Diễm lúng túng, vội buông tay nhận lỗi: “Quân tướng quân thứ tội, Bôn vương cũng chỉ nóng vội.”

“Đúng vậy, xin Quân tướng quân chỉ giáo.” Tiêu Dục cũng tò mò vì sao Quân Phi Sắc cũng nói như vậy.

Quân Phi Sắc nhướng nhướng mi: “Các người chẳng lẽ quên Úy gia Đại tiểu thư.”

“Như Tuyết?”

“Kẻ ngốc?”

Hai huynh đệ Tiêu Dục và Tiêu Diễm trâm miệng một lời.

“Đúng.” Quân Phi Sắc gật đầu.

Đôi mắt Tiêu Dục sâu sắc thêm mấy phần.

“Có quan hệ gì với nàng ta?” Tiêu Diễm vẫn không hiểu.

Khóe môi Quân Phi Sắc khẽ nhếch, cũng không nói rõ nguyên nhân trong đó, chỉ nói: “Nếu như Lục Hoàng tử gấp gáp, không bằng đi Úy gia nhìn thử, nói không chừng Úy Nhị tiểu thư đã trở về nhà.”

“Thật sự?” Tiêu Diễm nửa tin nửa ngờ.

Quân Phi Sắc gật đầu, Tiêu Diễm lập tức tựa như một cơn gió chạy mát, ngay cả tạm biệt cũng không kịp nói với mọi người.

Mọi người ngạc nhiên, cũng may trong lòng mọi người đều có chuyện khác, cũng không có ai để ý tới hắn.

Tiêu Diễm không có ở đây, bọn họ thiếu mất một người làm phiền rồi.

“Còn biết sào huyệt nào khác của Viêm Môn không?” Tiêu Dục hỏi, hắn không muốn bỏ qua cơ hội này, Quý vừa nói, Môn chủ Viêm Môn tẩu hỏa nhập ma, bị nội thương, mà nữ tử trên đất rõ ràng cho thấy bị người mang ra luyện tà công cho tới chết, lại liên hệ với chuyện gần đây mấy nữ tử trong kinh thành mất tích một cách kì quái, hẳn cho rằng đây đều do Viêm Môn gây nên, vì trợ giúp Môn chủ kia tu luyện tà công, cho nên, bọn họ phải thừa dịp thương thế của hắn chưa lành, tà công chưa luyện thành mà tìm được hắn.

Bách Lý Tuấn Dật lắc đầu: “Nội bộ của bọn hấn cực kỳ nghiêm ngặt, coi như người mình cũng không hiểu rõ ràng.”

Tiêu Dục ngưng mi, nhìn Quân Phi Sắc.

Nhưng về mặt của Quân Phi Sắc vẫn đậm phong khinh, vốn những chuyện này cũng không do hấn quản, đêm nay có thể cùng tới đây, còn không phải là vì...

Vì cái gì? Hấn cũng không hiểu, giống như là tận mắt thấy hình ảnh tiểu cô nương kia bị người đánh ngất, có chút không đành lòng?

Hoặc là, không ưa nhìn nàng giả ngây giả dại đùa bỡn chút thông minh, muốn tự mình tới đây nhìn nàng nhếch nhác?

Chỉ là, không nhìn thấy nàng ở đây, cũng có chút thất vọng.

Bên kia, Úy Như Tuyết khiêng Úy Tuệ, khó khăn rời khỏi tòa nhà giống như mê cung này.

Sau khi đi ra, phát hiện bốn phía là một nơi hoang dã, tức thì khiến cho lòng người sinh ón lạnh, Úy Như Tuyết có cảm giác đi vào Liêu Trai.

Lúc này bên tai vang lên tiếng “Ưm” lạnh lạnh của nữ hài, càng cảm thấy quỷ dị.

Kỳ thật tới nơi hoang dã này, bị gió lạnh thổi tới, đầu óc Úy Tuệ dần dần tỉnh táo lại, vừa mở mắt, trong mắt tối đen, sợ hãi đến tim căng thẳng, nhất là cả người lơ lửng trên không, lại còn đang di chuyển, càng khiến cho nàng sợ hãi gần như tiểu ra quần.

“Má ơi, có quỷ.”

“Quý cái đầu nguoi.” Biết nha đầu trên vai tỉnh lại, Úy Như Tuyết không khách khí ném nàng tới trên một sườn dốc.

Chấn rơi ra, y phục ít ỏi khiến Úy Tuệ bị lạnh toàn thân nổi da gà, vội vàng quần chặn lại, bình tĩnh nhìn lên, người bên cạnh đứng là Úy Như Tuyết, không khỏi nổi giận đùng đùng, đứng lên, nhắc chân đá tới Úy Như Tuyết.

“Ta thấy lòng dạ của nguoi hồng rồi. Bản tiểu thư đắc tội nguoi lúc nào, thế nhưng ném ta vào trong ổ của thích khách?”

Chỉ là, nàng nói lời hung ác, một đá kia lại thật sự không có lực, hơn nữa trên người quần chặn, rất không linh hoạt, không đập được nguoi, ngược lại chính mình lại bị trượt chân.

Mà từ đầu tới cuối, Úy Như Tuyết chỉ yên ổn ngồi dưới đất nghỉ ngơi, nhìn nàng bận rộn một hồi, không vùng vẫy ra được, không khỏi nhíu mày.

“Nhanh gọi ra đi? Nếu không hai chúng ta ai cũng đừng nghĩ trở về.”

“Hả? Gọi cái gì?” Úy Tuệ quần chặn ngồi trên mặt đất, nghi ngờ hỏi.

Úy Như Tuyết cười lạnh: “Ngươi không phải Nhi tiểu thư, ta cũng không phải Đại tiểu thư. Ngươi biết ta từ đâu tới đây, ta cũng biết rõ ngươi từ đâu tới đây. Cho nên, hai ta không cần thiết giả bộ nữa. Ngươi lấy vật đó ra, hai ta cùng nhau trở về.”

Những lời phía trước, Úy Tuệ nghe còn gật đầu, sát thủ tử tử quả nhiên là người thông minh, nhanh như vậy đã biết nàng cũng là xuyên qua, nàng chỉ là đọc sách mới biết trước mọi chuyện, nếu không nàng mới không biết được đây.

Nhưng câu nói kế tiếp của nàng ta là có ý gì?

“Ngươi kêu ta lấy đồ gì ra? Trở về? Là trở về hiện đại?” Nháy mắt đôi mắt Úy Tuệ sáng lên.

Chương 39

Tỷ Muội

Vừa nghĩ tới có thể trở về hiện đại, ánh mắt của Úy Tuệ lập tức sáng lên, nhưng lại chột trớn tránh, trái tim dâng lên sự kì quái không nói ra được.

Nhân vật Úy Như Tuyết này là nàng xem trong tiểu thuyết, không hề tồn tại trong cuộc sống hiện thực, nàng phải về, về đâu đây? Nàng có thể đi theo tên sát thủ này trở lại nơi nào?

“Thế nào?” Thấy vẻ mặt phức tạp mà rối rắm của nàng, Úy Như Tuyết nghi ngờ nhìn nàng: “Chẳng lẽ ngươi thích cuộc sống ở nơi này, không muốn trở về?”

“Mới là lạ.” Úy Tuệ liếc nàng: “Mặc dù ở nơi này không lo ăn uống, nhưng ngươi cũng biết, mình tới đây, ba ngày hai bữa gặp chuyện không may, hôm nay thiếu chút nữa tặng luôn cái mạng nhỏ, ta có ngu mới thích cuộc sống ở nơi này đây.”

Chỉ là vừa nói xong, cuối cùng trong lòng nàng chua xót, trong đầu nàng hiện ra bóng dáng của Công chúa mẫu thân, Thượng Quan Tể Nguyệt, còn có tiểu hài Úy Vân Nhạc kia, nói thật, thật là không nỡ vứt bỏ rồi.

Úy Như Tuyết cười khẽ, giữa trán có vài phần giễu cợt: “Nếu như thế, ngươi nên phối hợp với ta, nếu không, hai ta ai cũng không đi được.”

“Phối hợp, chỉ cần có thể về nhà, ngươi nói cái gì chính là cái đó.” Lúc này Úy Tuệ vỗ ngực biểu lộ quyết tâm.

“Lấy các thứ ra.” Úy Như Tuyết dứt khoát duỗi tay về phía nàng.

Úy Tuệ mờ mịt: “Thứ gì?”

“Cổ ngọc.” Úy Như Tuyết đơn giản phun ra hai chữ quan trọng.

Úy Tuệ nghe càng mơ hồ, vội vàng nắm thật chặt chần trên người, buồn bực nói: “Người biết hiện tại trên người ta trừ tấm vải mỏng ra, chỉ còn cái chần này thôi, có cái ngọc rằm chó ấy.”

Chỉ là nói đi thì nói lại, người nào biến nàng thành bộ dạng hiện tại?

“Y phục của ta đâu? Kẻ nào cởi?”

Úy Như Tuyết nghe hỏi thêm càng không nói gì liếc nàng một cái, mới đầu còn tưởng rằng cô nương này có cái đầu bình tĩnh, bây giờ mới biết được, nha đầu này chính là thiếu dây, phát hiện muộn màng.

“Yên tâm, không ai động tới người.” Úy Như Tuyết hừ nhẹ, đáy lòng cũng đầy nghi ngờ, vậy mà người nọ lại thả một vụ vật như Úy Tuệ, thật sự hiếm lạ.

“Làm sao người biết?” Úy Tuệ nhẹ nhàng giật giật thân thể quần trong chần, trừ bỏ có chút lạnh ra cũng không có cảm giác khác thường nào, mà theo số lượng kiến thức ít ỏi của nàng, biết nếu như sau khi nữ tử bị người làm cái đó, nhất là lần đầu tiên, thân thể sẽ có chút không khỏe.

Nghĩ như vậy, nàng hơi yên tâm lại hỏi chính sự: “Đúng rồi, người nói cổ ngọc, quay về ta tìm xem. Người khoan hãy nói, gia đình này thật đúng là giàu chảy mỡ, người có biết trong nhà ta có bao nhiêu thứ tốt không?”

Nghe nàng nói như thế, Úy Như Tuyết hơi nhíu chặt mày, ánh mắt sâu không lường được nhìn chằm chằm Úy Tuệ, nhìn nàng đến chột dạ.

“Này, người nhìn ta như vậy làm gì?” Lúc này, đột nhiên nhớ tới thân phận sát thủ của nàng, Úy Tuệ không khỏi nuốt nước miếng.

Úy Như Tuyết khẽ nhếch môi, hừ nhẹ: “Được, vậy người tìm xem. Nhớ kỹ, đó là cổ ngọc thượng cổ, phía trên có...”

Nói đến một nửa, nàng lại đột nhiên ngừng lại, làm cho Úy Tuệ hết sức tò mò: “Phía trên có cái gì?”

“Ta cũng không nhớ rõ, tóm lại người tìm rồi nói tiếp.”

“Sặc, người không nói hình dáng gì, muốn ta tìm thế nào?”

“Vậy thì người tìm toàn bộ cổ ngọc người có đưa cho ta.” Úy Như Tuyết tức giận nói, đứng dậy, cất bước rời đi.

“Này.” Úy Tuệ kêu một tiếng, cũng vội vàng nhắc chân đuổi theo, đáng thương đôi chân nhỏ trần trụi của nàng, giẫm trên mặt đất lạnh băng, vừa lạnh vừa đau, bắt đắc dĩ lại gọi nàng: “Tỷ, thân tỷ tỷ, giúp với...”

Nói đến người tỷ tỷ Úy Như Tuyết này cũng không tệ lắm, thấy nàng chạy chân trần gần nửa dặm đường, cuối cùng ngã trên mặt đất không đi nổi, nàng lại mềm lòng, xoay người, ngồi xổm xuống trước mặt Úy Tuệ.

Mới đầu Úy Tuệ còn không biết nàng có ý gì, đợi nàng lạnh lạnh kêu một tiếng: “Leo lên.”

Nàng mới biết, người sát thủ tử tử này là để cho nàng leo lên lưng của nàng ấy.

Hắc hắc, vậy thì không khách khí.

Úy Tuệ quyết đoán đứng dậy, nhảy một cái leo lên lưng của Úy Như Tuyết, nắm đôi vai nhỏ bé và yếu ớt của nàng ấy, chua xót thay nàng ấy.

“Tỷ, tỷ thật gầy, chờ trở về, ta làm chút thức ăn ngon bồi bổ cho tỷ.”

“Người làm có thể ăn?” Nhìn nàng ngốc như thế, Úy Như Tuyết tỏ ra khinh thường.

Úy Tuệ lại đắc ý: “Đương nhiên, chẳng những có thể ăn, mà còn ăn rất ngon đấy. Đúng rồi, tỷ, tỷ thích ăn cái gì?”

“...” Úy Như Tuyết ngẩn ngơ, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên có người hỏi nàng thích ăn cái gì.

Thích ăn cái gì? Quan trọng sao? Thức ăn cũng chỉ giúp làm no bụng, ăn no bụng là được, ai còn chú ý ăn cái gì.

Huống chi, hai mươi năm trong đời nàng, mười lăm năm trước, thường thường vì lấp đầy bụng mà thiếu chút nữa bỏ mạng, năm năm sau, cuối cùng nàng cũng có năng lực thưởng thức mỹ thực thế gian, nhưng lại không có suy nghĩ đó.

Nàng không nói lời nào, Úy Tuệ cũng không ngại, tự nhiên ở trên lưng nàng vui vẻ giới thiệu.

“Ta cho tỷ biết, tài nấu nướng của ta là gia truyền, món tử của Cố gia, tỷ biết không? Tỷ nhất định không biết. Hắc hắc, nói cho tỷ biết, cha ta làm thịt viên, đây chính là ngon nhất Kinh thành, may mà ta cũng vậy học được mười phần bản lĩnh của ông, trở về sẽ làm cho tỷ ăn. Còn nữa, ta thích ăn nhất cà tương, tỷ biết không? Chính là trong “Hồng Lô Mộng”, Lưu mỗ mỗ (bà ngoại) thích ăn đó, cần kết hợp với mười con gà. Hắc hắc, nhiều năm nghỉ hè, ta thèm ăn, thừa dịp cha mẹ ta không ở nhà, len lén ở nhà thí nghiệm một lần, tỷ đừng nói, mùi vị đó thực không tồi. Chỉ là, ta cũng chỉ ăn một lần thôi, chủ yếu là trình tự quá rườm rà. Hiện tại ta không nhớ rõ, trở về ta lại thí nghiệm vài lần. Chuẩn bị cho tốt, cho tỷ nếm thử.”

“...”

Úy Như Tuyết nghe đầu đầy hắc tuyến, vừa nhắc đến ăn, cả người nha đầu này đều là nhiệt tình, hoàn toàn là một kẻ tham ăn, nửa chữ nàng cũng chen vào không lọt.

“Nếu như người còn sức thì tự mình đi.” Về sau, thật sự chịu không nổi nàng ồn ào, Úy Như Tuyết uy hiếp.

Úy Tuệ lập tức ỉu xiu, đôi tay ôm thật chặt cổ của nàng, lại kêu mấy trăm tiếng dỗ dành tử tử tốt tử tử tốt, cuối cùng dụ dỗ được Úy Như Tuyết, lại cũng nàng đi vào trong thành.

“Tỷ, tỷ thật tốt.” Đối với hành động này của nàng, trong lòng Úy Tuệ cảm động, thật lòng bày tỏ: “Ngày nào đó, nếu tỷ cũng gặp phải tình huống này, ta cũng sẽ công tỷ.”

“Tỷ cũng không ngốc như ngươi.” Bị người bắt, y phục giày cũng bị mất, còn mơ hồ không biết chuyện gì xảy ra.

Úy Tuệ bĩu môi, nhẹ nhàng làm bầm, còn không phải bị tỷ ném ra sao, nếu không làm sao có chuyện chứ.

Chỉ là, nể tình nàng ấy công mình thật vất vả, nên Úy Tuệ cũng không so đo, ngược lại thật lòng nói bên tai nàng: “Tỷ, tỷ thật tốt.”

Vốn tưởng rằng sát thủ lạnh lùng tàn nhẫn khát máu, nhưng không nghĩ sát thủ tỷ tỷ này ngoài lạnh trong nóng, mà còn thiện lương nữa, nếu không, chỉ bằng nàng làm nũng mấy câu, liền công nàng một đường, hơn nữa, không cần suy nghĩ cũng đoán được, nhất định là nàng ấy bất chấp nguy hiểm cứu mình khỏi tay người xấu.

Không trách được, trong tiểu thuyết Úy Như Tuyết chọn người yêu thích, đến cuối cùng, nam nhân nữ nhân, ngay cả nữ phụ cận bã là nàng, cuối cùng cũng lộ vẻ cảm động với nàng ấy.

Ngẫm lại, nàng thở phào nhẹ nhõm, may mắn mình là bằng hữu của nàng ấy.

Mà Úy Như Tuyết nghe câu nói đó của nàng, chớp mũi đau xót, hình như rất nhiều năm trước, nha đầu nhỏ gầy kia cũng nằm ở trên lưng của nàng, ôm cổ của nàng, nói: “Tỷ, tỷ thật tốt”.

Nhưng mà, tỷ tỷ tốt là nàng không bảo vệ nàng ấy được chu đáo.